

Kinh Đại Bát-Nhã Ba-La-Mật-Đa
(Trọn bộ 24 tập)

Hán dịch: Tam Tạng Pháp Sư Huyền Trang
Việt dịch: Hòa Thượng Thích Trí Nghiêm
Khảo dịch: Hòa Thượng Thích Thiện Siêu
Sàigòn - 1998

--- o0o ---

TẬP 24
QUYỂN THỨ 581
HỘI THỨ MƯỜI MỘT
Phần
BỔ THÍ BA-LA-MẬT-ĐA
Thứ 3

Bấy giờ, Mãn-từ-tử thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Nếu tất cả pháp đều **chẳng thật có, chúng các Bồ-tát khi hành bổ thí là xả cái gì?**

Phật nói: Bồ-tát khi hành bổ thí trọn không xả gì.

Khi ấy, Mãn-từ-tử lại thưa Phật rằng: Nếu các Bồ-tát khi hành bổ thí trọn không xả gì, các Bồ-tát ấy khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác là được cái gì ?

Phật nói: Bồ-tát như thế khi bố thí, đối tất cả pháp trọn không xả gì, khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác đối tất cả pháp cũng không được gì. Như chúng Bồ-tát khi hành bố thí, đối tất cả pháp trọn không sở tổn; như vậy Bồ-tát khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác, đối tất cả pháp cũng không sở ích. Hai môn tổn ích vì đối đãi nhau thành lập vậy.

Lại, Mãn-từ-tử! Như khi các Bồ-tát hành bố thí biết tất cả pháp đều như huyễn hóa không thật khá xả, như vậy Bồ-tát khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác biết tất cả pháp cũng như huyễn hóa không thật khá được. Nếu các Bồ-tát khi hành bố thí đối tất cả pháp thật có bị xả, các Bồ-tát này khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác cũng nên đối pháp thật có bị được. Nhưng các Bồ-tát khi hành bố thí đối tất cả pháp thật không bị xả, vậy nên Bồ-tát khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác đối tất cả pháp thật không bị được.

Lại, Mãn-từ-tử! Như hai thầy huyễn làm giao dịch giỡn: một huyễn giá trị, một hóa mỹ đoàn; hai việc trong đây đều chẳng thật có. Như vậy Bồ-tát khi hành bố thí, xả như huyễn hóa, vật chẳng thật có; khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác, được như huyễn hóa, pháp chẳng thật có. Các Bồ-tát này như khi bố thí thật không sở tổn, khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác cũng không

thật ích. Các Bồ-tát này khi hành bố thí tuy tợ có tồn mà thật không tồn, khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác tuy tợ có ích mà thật không ích. Như thầy huyễn kia xả huyễn giá trị, tuy tựa hồ có tồn mà thật không tồn; như vậy Bồ-tát khi hành bố thí xả vật chẳng thật, dù tựa hồ có tồn mà thật không tồn. Như thầy huyễn kia được hóa mỹ đoàn, dù tựa hồ có ích mà thật không ích; như vậy Bồ-tát khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác, dù tựa hồ có ích mà **thật không** ích. Pháp dụ như thế nhân quả tương xứng, các kẻ có trí nên chính biết rõ.

Lại, Mãn-từ-tử! Như thầy huyễn giỏi hoặc kẻ học trò, ở đường ngã tư hóa làm người nữ, bỗng hiện mang thai, liền thấy sanh con, con ấy chốc lát bèn lại chết liền. Nơi ý hiểu sao? Nàng kia đối con, khi sanh có mừng, chết có buồn ư ?

Mãn-từ-tử thưa: Nàng kia và con đều là huyễn có, thật không chết sống, ai lại đối ai khá sanh mừng buồn ?

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Chúng các Bồ-tát cũng lại như thế. Khi hành bố thí không xả không tồn, khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác không đắc không ích. Vậy nên, Bồ-tát khi hành bố thí tuy có sở xả mà chẳng sanh buồn, khi sẽ chứng Vô thượng Chánh đẳng giác tuy có sở

đắc mà cũng không mừng, vì biết xả đắc như huyễn hóa vậy.

Lại, Mãn-từ-tử! Nơi ý hiểu sao? Người bảo Như Lai đối các thiện pháp có muốn lớn chẳng?

Mãn-từ-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Chẳng có. Bạch Thiện Thệ! Chẳng có vậy. Vì có sao? Như Lai sở chứng các pháp đều không, Như Lai năng chứng các pháp cũng không. Vì trong không, trọn không có năng muốn bị muốn vậy.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Như Lai xem thấy tất cả pháp không, nên trong thiện pháp cũng không muốn lớn. Như Ta ngày nay đối tất cả pháp đều không tâm muốn, khi xưa làm Bồ-tát mặc dù tu bố thí mà đối các pháp trọn không sở xả, vì thấu rõ các pháp rốt ráo không vậy. Chư Phật Thế Tôn đối tất cả pháp không ưa không ghét. Sở dĩ vì sao? Vì thông suốt các pháp đều chẳng thật có, bản tánh vắng lặng, ưa ghét dứt vậy.

Khi ấy, Mãn-từ-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Rất lạ. Bạch Thiện Thệ! Hiếm có. Các Bồ-tát Ma-ha-tát như như đối pháp năng có sở xả, như vậy, như vậy rõ thấu đều không, hư dối chẳng thật, tánh chẳng bền chắc, không dụng tự tại, không sở chấp đấm. Như tôi hiểu nghĩa Phật đã nói đó, các Bồ-tát Ma-ha-tát dù đem thế giới số cát

Căng-già đựng đầy ngọc báu thí các hữu tình, mà đối trong ấy chẳng khởi nghĩ này: Ta nằng xả thí chừng nấy của báu, tuy đối trong ấy không sờ chấp nắm mà **khien** Bồ thí **Ba-la-mật-đa** mau được viên mãn. Như vậy, Bồ-tát nằng đem bồ thí nhóm được căn lành cùng chúng hữu tình hồi hướng Vô thượng Chánh **đẳng** Bồ-đề.

Làm việc này rồi, khởi nghĩ như vậy: Phép Bồ-tát nên tất cả đều xả. Ta nay tuy xả vật đáng xả mà vật đã xả đó đều như huyễn hóa. Nếu Bồ-tát Ma-ha-tát biết được như thế, Bồ-tát Ma-ha-tát này vào số Bồ-tát tuy xả tất cả mà không sờ xả, tuy được tất cả mà không bị được. Nếu các Bồ-tát chẳng được như thế, như thật biết rõ chẳng phải chơn Bồ-tát, đối các tài pháp chẳng thể xả thí, đối Đại Bồ-đề chẳng nằng chứng được.

Bấy giờ, Xá-lợi-tử hỏi Mãn-từ-tử rằng: Các Bồ-tát Ma-ha-tát đem những tâm nào nên hành bồ thí?

Mãn-từ-tử nói: Dạ, Xá-lợi-tử! Trước vì chúng tôi giải nói nghĩa này. Tôi đối nghĩa đây cũng sẽ nói chút.

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn bảo cụ thọ Mãn-từ-tử rằng: Nếu Bồ-tát Ma-ha-tát muốn chứng Vô thượng Chánh **đẳng** Bồ-đề, Bồ-tát Ma-ha-tát này trước nên suy gẫm tánh tất cả pháp rốt ráo trống

không vắng lặng, kể nên suy gẫm Nhất thiết trí trí đủ thắng công đức, sau cùng nên thương xót hữu tình nghèo thiếu của cải chịu các khổ não.

Khởi nghĩ này rồi bèn xả tất xả, hoặc có chấp thọ hoặc không chấp thọ, hoặc nội hoặc ngoại sở hữu của cải báu quý thí các hữu tình, tâm không chỗ đắm, cũng đem Chánh pháp thí các hữu tình, cũng đem vô biên đồ cúng thượng diệu cung kính cúng dường Phật Pháp Tăng bảo.

Chúng Bồ-tát Ma-ha-tát như thế khi hành bố thí duyên Nhất thiết trí tâm không chỗ đắm nên hành bố thí. Bồ thí như thế tùy thuận Bồ-đề, chóng năng chứng được Nhất thiết trí trí, cùng các hữu tình làm nhiều ích lớn.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo Xá-lợi-tử rằng: Như vậy, như vậy. Như người đã nói. Các Bồ-tát Ma-ha-tát muốn chứng Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề, nên quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình mà tu bố thí, tâm không chỗ đắm. Nếu tu hành bố thí được như thế, mau chứng Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề cùng các hữu tình làm nhiều ích lớn.

Lại, Xá-lợi-tử! Người nay muốn thấy mười phương thế giới Bồ-tát thí chăng? Xá-lợi-tử thưa: Dạ phải, muốn thấy!

Liên khi đó Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, bèn thấy phương Đông quá trăm thế giới, Đức Đại Uẩn Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác, Thanh văn, Bồ-tát, đại chúng vây quanh, tuyên nói Bồ thí Ba-la-mật-đa, đủ thắng công đức, năng được quả lớn.

Kia có Bồ-tát tên là Vô Ngại, tuy ở gia cư mà không điều đả chấp, xả các sở hữu, bồ thí tất cả. Chứa đồng của báu, lượng ấy như núi, tùy các hữu tình cần dùng gì đều thí; khuyên các hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người khác, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đả, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều ngang núi, tùy các hữu tình cần dùng đều thí; khuyên các hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người khác, tâm không chỗ ngại. Hành thí như thế không **bị** nhiễm đả, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng tất cả lại thấy Vô Ngại Bồ-tát, trăm ngàn xe vàng trau dồi bằng bảy báu. Mỗi mỗi xe này chở một nàng ngọc, hình mạo đoan chánh, trang nghiêm các thứ. Mỗi mỗi nàng ngọc trăm nữ thị tùng, đều cưới một xe, trau dồi các báu. Mỗi mỗi trên xe để trăm ngàn vàng và các đồ tư duyên không chẳng đầy đủ. Đến để khu chợ, cao tiếng xưng rằng: Có ai cần dùng

thứ gì, tùy ý lấy rồi đi! Hành thí như thế không chỗ nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy Vô Ngại Bồ-tát phương Đông hành thí mà tâm không nhiễm đấm chằng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Vô Ngại Bồ-tát thí rộng lớn chằng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Vô Ngại Bồ-tát căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy. Như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối Vô Ngại Bồ-tát phương Đông kia chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Đông trăm ngàn thế giới, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang như núi, tùy các hữu tình cần gì đều thí, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí kẻ khác,

tâm không sợ ngại. Hành thí như thế không điều
nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không
chán mỗi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn
thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần
gì thí nấy; khuyên loại hữu tình **tự** thọ dụng rồi, lại
chuyển thí kẻ khác, tâm không điều ngại. Hành thí
như thế không chỗ nhiễm đấm, ngày đêm tinh
siêng thường không chán mỗi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử: **Ngươi** thấy
phương Đông trăm ngàn thế giới, mỗi mỗi thế giới
vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm
đấm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch
Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành
bồ thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các
Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng? Xá-lợi-tử thưa:
Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng
lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bồ thí lượng
không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như ngươi vừa nói. Nếu có
Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí
đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở
thí; đối phương Đông trăm ngàn thế giới kia, mỗi
mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí,

trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thân lực Phật, lại thấy thế giới chư Phật phương Đông ngang cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người khác tâm không chỗ ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không điều ngại. Hành thí như thế không chỗ nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy thế giới chư Phật phương Đông ngang cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thừa: Bạch Thế Tôn ! Rộng lớn. Bạch Thiện Thế! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí, đối thế giới chư Phật phương Đông ngang cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy thế giới phương Đông như mười số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang như núi tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người tâm không điều ngại. Hành thí như thế không bị nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người tâm không chỗ ngại. Hành thí như thế không **điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.**

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy thế giới phương Đông như mười số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chăng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử liền thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chăng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đôi thế giới phương Đông như mười số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy thế giới phương Đông như trăm số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như

thể không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm, uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thì nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thể không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy thế giới phương Đông như trăm số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối thế giới phương Đông như trăm số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thân lực Phật, lại thấy thế giới phương Đông như ngàn số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Ngươi thấy thế giới phương Đông như ngàn số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đôi thế giới phương Đông như ngàn số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Đông trăm ngàn thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm, uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Đông trăm ngàn số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chăng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Đông trăm ngàn thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Đông vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần

gì thí nầy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Đông vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chằng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chằng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Đông vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Nam trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Nam vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-

tát đều xả sở hữu, bỏ thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang bằng núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Nam trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chướng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chướng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí

đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Nam trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Tây trăm ngàn thế giới, **như vậy cho đến lại thấy phương Tây vô số thế giới** số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang bằng núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Tây trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chăng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Tây trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Bắc vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm, uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thì nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Bắc trăm ngàn thế giới như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chằng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chằng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy hữu sở thí; đối phương Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Đông Nam trăm ngàn thế giới như vậy cho đến lại thấy phương Đông Nam vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Ngươi thấy phương Đông Nam trăm ngàn thế giới như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thế! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Đông Nam trăm ngàn thế giới như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Tây Nam trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Tây Nam vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.**

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi, lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như

thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Ngươi thấy phương Tây Nam trăm ngàn thế giới như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như ngươi vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Tây Nam trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Tây Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Tây Bắc vô

số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Tây Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chẳng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đôi phương Tây Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Đông Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Đông Bắc vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.**

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đắm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Người thấy phương Đông Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho

đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đắm chăng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chăng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đôi phương Đông Bắc trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Hạ trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Hạ vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại

chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Như vậy chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyên loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỗi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Ngươi thấy phương Hạ trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chằng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các Bồ-tát kia thí rộng lớn chằng?

Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành bố thí lượng không ngần mé.

Phật nói: Như vậy, như ngươi vừa nói. Nếu có Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí đủ thẳng công đức, thương xót hữu tình tùy có sở thí; đối phương Hạ trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi mỗi

thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí, trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số bội cũng lại là hơn.

Khi ấy, Xá-lợi-tử và các đại chúng nương thần lực Phật, lại thấy phương Thượng trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến lại thấy phương Thượng vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát đều xả sở hữu, bố thí tất cả. Chứa đựng của báu lượng ngang **bằng** núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Chứa nhóm áo mặc đồ nằm uống ăn thấy vật lượng đều như núi, tùy các hữu tình cần gì thí nấy, khuyến loại hữu tình tự thọ dụng rồi lại chuyển thí người, tâm không bị ngại. Hành thí như thế không điều nhiễm đấm, ngày đêm tinh siêng thường không chán mỏi.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi-tử rằng: Ngươi thấy phương Thượng trăm ngàn thế giới, như vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già, mỗi mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát hành thí mà tâm không nhiễm đấm chẳng?

Khi ấy, Xá-lợi-tử bèn thưa Phật rằng: Bạch Thế Tôn! Đã thấy. Bạch Thiện Thệ! Thấy rồi.

**Phật nói: Bồ-tát cầu Đại Bồ-đề đều nên tu hành
bồ thí như thế. Lại, Xá-lợi-tử! Nơi ý hiểu sao? Các
Bồ-tát kia thí rộng lớn chăng?**

**Xá-lợi-tử thưa: Bạch Thế Tôn! Rộng lớn. Bạch
Thiện Thệ! Rộng lớn lắm. Các Bồ-tát kia căn lành
bồ thí lượng không ngăn mé.**

**Phật nói: Như vậy, như người vừa nói. Nếu có
Bồ-tát năng quán pháp không, duyên Nhất thiết trí
đủ thắng công đức, thương xót hữu tình tùy có số
thí; đối phương Thượng trăm ngàn thế giới, như
vậy cho đến vô số thế giới số cát Căng-già kia, mỗi
mỗi thế giới vô lượng Bồ-tát chỗ được phước thí,
trăm bội là hơn, ngàn bội là hơn, cho đến cực số
bội cũng lại là hơn.**

**Lại nữa, Xá-lợi-tử! Bồ-tát Ma-ha-tát muốn
mau chứng được Nhất thiết trí trí, cùng đời vị lai
lợi vui hữu tình, nên quán pháp không, duyên
Nhất thiết trí đủ thắng công đức, thường nghĩ hữu
tình chịu khổ nghèo cùng nên hành Bồ thí Ba-la-
mật-đa. Dem căn lành đầy thí khắp tất cả, khiến
thoát các khổ ác thú sanh tử, làm lời nguyện này:
Các loại hữu tình mười phương thế giới do uy lực
công đức căn lành Ta, kẻ chưa phát tâm Vô
thượng Bồ-đề khiến mau phát tâm, kẻ đã phát tâm
Vô thượng Bồ-đề khiến hẳn chẳng quay lui, nếu kẻ**

**đôi Vô thượng Chánh đẳng Bồ-đề đã chẳng lui,
khiến mau viên mãn Nhất thiết trí trí.**

--- o0o ---